

jest doznáno, dodala žalující strana pytle, o jejichž zaplacení jde, na dvakrát a žalovaná firma také na ně splátku učinila, tedy také sama částečně plnila. Ostatně jde o přibližný počet pytlů po 4 Kč, jejichž úhrnná cena má býti teprve definitivním dodáním pytlů zjištěna; jde o předmět, jenž se v obchodu jednotlivě prodává a o jehož přípustnosti plnění v částkách se stalo ustanovení ve smlouvě samé slovy »kus za 4 Kč«. Z toho právě vyplývá, že nenesla se vůle stran k tomu, že nejde o plnění nedělitelné, nýbrž o jeho dělitelnost, čemuž svědčí také povaha smlouvy, jakož i předmětu samého. Ale žalovaná firma dala také chováním svým na jevo, že jest srozuměna s částečným plněním, když na plnění ze zmíněné smlouvy přijala 1152 pytlů na dvakrát, neodepřela přijetí a sama částečně plnila, zaplativši 2.000 Kč na účet. Tím, i kdyby byla dle § 1415 obč. zák. oprávněna žádati plnění celé, na jednou, dala se zřetelem na § 863 obč. zák. zřejmě na jevo, že uznává dělitelnost a jest srozuměna s částečným plněním. Odvolávati se na § 1052 obč. zák. a namítati, že žalobce smlouvu nesplnil (*exceptio non adimpleti contractus*), žalovaná firma nemůže. Není sporno, že tu jde na obou stranách o obchod a tu poskytuje čl. 355 obch. zák., je-li prodávatel v prodlení, kupiteli práva tam výslovně stanovená k jeho ochraně. Práva ta však nejsou na překážku, aby prodávatel žádal, je-li plnění dělitelné a bylo-li také alespoň částečně přijato, jako v případě našem, zaplacení takto dodaného zboží. Žalovaná firma nemůže se tedy se zřetelem na přesná ustanovení čl. 355 obch. zák. opíráti o § 1052 obč. zák. a jest proto dovolání neodůvodněno.

Čís. 1200.

Obecní zřízení pro Čechy (zákon ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák.).
Každé účastenství osob, z porady a usnášení vyloučených z důvodu, že jde o jejich soukromý zájem, činí usnesení nezákonným a tudíž neplatným, aniž by na tom záleželo, zda hlas člena, dle zákona z účastenství vyloučeného, byl rozhodným pro výsledek hlasování čili nic.

(Rozh. ze dne 27. září 1921, Rv I 338/21.)

Starousedlíci domáhali se na obci, by uznala jejich vlastnictví k pozemkům jimi užívaným, a dosud obci připsaným, a vydala listinu schopnou ku převodu práva vlastnického, při čemž se opírali o narovnání ze dne 1. června 1898, dle něhož obec uznala, že sporné pozemky mají připadnouti starousedlíkům a jež přijato bylo ve schůzi obecního výboru dne 2. července 1898, již obcovalo ze 12 členů výboru 10, včetně čtyř starousedlíků; okresní výbor usnesení obecní schválil. Oba nižší soudy žalobu zamítly. Důvody: Usnesení obecního zastupitelstva dne 2. července 1898 se nestalo způsobem pravoplatným, poněvadž nebylo náležitě šetřeno ustanovení §§ 42, 43, 97 obec. zřiz. pro Čechy. Čl. 43 tohoto zákona vyžaduje, aby, jde-li o předmět vyžadující vyššího schválení, byly přítomny dvě třetiny členů obecního zastupitelstva, rozumí se, členů k hlasování povolaných. Že ve schůzi dne 2. července 1898 šlo o věc ve smyslu § 43 cit. zák., plyne z § 97 téhož zákona a jelikož ve věci té rustikalisté byli zaujati, nesměli se dle § 46 cit. zák. účastniti, pokud se týče spoluhlasovati. Učinili-li tak, jsou hlasy jejich neplatné. Nebylo sice,

jak správně žalující strana uplatňuje, příčiny, aby se postupovalo dle § 101 obec. zřiz., avšak náleželo obecnímu starostovi, aby k této schůzi obecního zastupitelství přibral potřebný počet náhradníků, ve volební schůzi dne 18. dubna 1896 zvolených, z nichž jen jeden jako starousedlík byl zaujat, aby předepsaný v § 43 obec. zřiz. počet k hlasování oprávněných členů výboru se schůze účastnil. Že by se bylo tak stalo, žalující strana ani netvrdila, natož prokázala. Dle § 14 obec. zřiz. čítá obecní výbor v L. 12 členů. K pravoplatnému schválení narovnání ze dne 2. července 1898 bylo tedy potřeba 8 členů obecního zastupitelství. Dle protokolu o zasedání obecního zastupitelství ze dne 2. července 1898 účastnilo se schůze pouze 6 k hlasování oprávněných členů, jelikož dle bezvadného zjištění prvního soudu čtyři z dostavivších se členů výboru byli starousedlíci a pro zaujatost tedy k spoluhlasování neoprávněni. Nedostávalo se tedy schůzi obecního zastupitelství ze dne 2. července 1898 náležitého v § 43 cit. zák. vytčeného počtu členů obec. zastupitelství a nebylo tedy usnesení, kterým se narovnání se starousedlíky mělo schváliti, platné. Nebylo-li ale platné, pak nemělo jeho schválení se strany okresního výboru významu a nemohou žalobci z neplatného usnesení odvozovati nijakých práv.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Smír ze dne 1. června 1898 učiněn byl závislým na schválení obecního výboru a okresního zastupitelství. Zda tato výhrada byla nutná, čili nikoli, jest lhostejno, nechť ustanovení § 101 čes. obec. zřiz. vykládá se tak, že okresní výbor při pokusu o přátelské narovnání jest pouhým prostředkovatelem mezi obcí a účastněnou třídou občanů, či rozumí se ustanovení zákona tak, že okresní výbor vystupuje za obec jako smluvní strana s právem, za ni a bez ohledu na její souhlas smír sjednati. V onom případě rozumí se výhrada dodatečného schválení sprostředkovaného smíru obecním výborem sama sebou, při druhém výkladu nutno přestati na projevené vůli okresního výboru v její celistvosti, tudíž v případě, že souhlas okresního výboru se smírem učiněn byl závislým na výmince nebo s výhradou, i s touto výminkou nebo výhradou. Z toho, co řečeno, plyne že nelze prostě pominouti výhradu smíru ze dne 1. června 1898, nýbrž, že nutno požadovati, by tato výhrada byla skutečněna, tudíž že platnost smíru závislou jest na schválení obecního výboru. Tento požadavek mohl, jakž samo sebou se rozumí, býti splněn pouze platným usnesením obecního výboru. Této náležitosti usnesení obecního výboru ze dne 2. července 1898 nevyhovuje. Zjištěno, že porady a hlasování o schválení smíru účastnili se jako členové výboru čtyři rustikalisté, tudíž osoby, jichž soukromých práv týkaly se porada a usnášení se, a jež tudíž dle §§ 45 a 46 čes. obec. zřiz. nesměly ani poradě obcovati ani hlasování se účastniti. Poněvadž pak smysl ustanovení §§ 45 a 46 čes. obec. zřiz. může býti jen ten, že každé účastenství osob, takto z porady a usnášení se vyloučených, činí usnesení nezákonným a tudíž neplatným, aniž by na tom záleželo, zda hlas členu, dle zákona z účastenství vyloučeného, byl rozhodným pro výsledek hlasování čili nic, není splněna podmínka, na niž závislým byl učiněn smír ze dne 1. června 1898, a nemůže žalující strana ze smíru toho právo dovozovati.